

LÀ PHẬT TỬ

- Là Phật tử trong lòng tự hỏi,
Nên làm gì trong cõi người ta?
Ngôi yên niệm Phật Di Đà?
Hay là đi độ người ta xa gần?
Là Phật tử xả thân theo Phật,
Ngày đêm lo tự giác giác tha;
Độ mình và độ người ta,
8. Con đường giải thoát ấy là mục tiêu.
Là Phật tử rất yêu nhơn loại,
Lo tìm phương cứu khỏi đau sầu;
Khổ thân chẳng quản chi đâu,
Miễn cho người được hưởng bầu an vui.
Là Phật tử say mùi đạo pháp,
Chẳng còn ham sự vật thế gian;
Chỉ vui thú cảnh Niết Bàn,
16. Duyên trần khi mãn thẳng đàng hồi qui.
Là Phật tử quyết đi bi ngạn,
Vai ném xong gánh nặng hồng trần;
Dù rằng vạ khổ thiên tân,
Bước chân hành giả chẳng dừng lại đâu.
Là Phật tử rõ câu sông thác,
Không để cho đời gạt lừa mình;
Trong lòng đầy đủ đức tin,
24. Cứu đời là gốc, độ mình là căn.
Là Phật tử phải năng tu luyện,
Từ phạm tâm mà chuyển thánh tâm;
Dù khi đi đứng ngồi nằm,
Trong lòng cũng vẫn âm thầm trau tria.
Là Phật tử chẳng lìa tâm Phật,
Mối từ bi thắt chặt nơi lòng;
Đạo mầu quyết được khai thông,
32. Chúng sanh quyết cứu khỏi vòng trầm luân.
Là Phật tử tinh thần cứng cõi,
Không để cho mòn mỏi đức tin;
Dù cho vạ tướng thiên binh,
Không ngăn cản nổi lộ trình nhà tu.

- Là Phật tử vong xu chẳng quản,
Miễn làm sao cho đặng siêu thăng;
Đinh ninh có một lời rằng:
40. Đem thân hiện tại ra ngăn luân hồi.
Là Phật tử tuồng đời biết rõ,
Biết có ngày phải bỏ xác thân;
Bởi thân là vật tạm trần,
Dù ai cũng phải một lần chết đi.
Là Phật tử trước khi bỏ xác,
Biết chọn đường Cực Lạc đi ra;
Theo chư Phật chẳng theo ma,
48. Linh hồn không để đọa sa Diêm Phù.
Là Phật tử sự tu là vốn,
Tu trong khi lẫn lộn với đời;
Gần bùn mà chẳng tanh hôi,
Tùy phương nhiếp hóa cho người cùng tu.
Là Phật tử không thù ai cả,
Thấy ai nguy thì khá giải nguy;
Như là một vị lương y,
56. Bệnh thì lo trị bất kỳ là ai.
Là Phật tử ra tay tế độ,
Không ngồi lì một chỗ tụng kinh;
Tùy theo thời thế nhen tình,
Đề mà độ tử độ sinh cho người.
Là Phật tử không lười việc đạo,
Hăng hái lo đào tạo phước duyên;
Gian lao chẳng trách không phiền,
64. Quyết làm cho vẹn lòng nguyên tử bi.
Là Phật tử bất kỳ quen lạ,
Lòng kính yêu tất cả mọi người;
Hỏi han đối đáp vui tươi,
Không làm kiêu cách, chẳng lời ngạo khinh.

- Là Phật tử tánh tình rộng rãi,
Thứ tha cho kẻ quấy biết chừa;
Không vì bung bọ mà ưa,
72. Chẳng vì lãnh đạm mà chua lầy hờn.
Là Phật tử không nhân ngã tánh,
Giữ cho tâm bình đẳng thường ngày;
Giàu nghèo bất luận là ai,
Từ bi đối đãi không hai tấm lòng.
Là Phật tử thì không trước chấp (1),
Sự vật không vướng mắc nơi tâm;
Ở đời mà chẳng nhiễm thâm,
80. Pháp tu thường được giữ tâm tự do.
Là Phật tử phải to gan mật,
Dám đương đầu các cuộc hiểm nguy;
Trên đường giải thoát cứ đi,
Quản chi ác thú, sợ gì phong ba.
Là Phật tử mong qua Tịnh độ,
Đi chớ ngồi một chỗ không xong;
Phải cần bồi đức lập công,
88. Để làm phân bón cho lòng Nam Mô.
Là Phật tử bao giờ cũng tỉnh,
Không để cho bị cảnh rối lòng;
Di Đà thường niệm bên trong,
Dù rằng đang bận lăm công việc gì.
Là Phật tử sự chi cũng xét,
Tránh lỗi sanh trong việc bất ngờ;
Dù trong cảnh tợ vò tợ,
96. Cũng suy kỹ chẳng để sơ hở lòng.
Là Phật tử nổi dòng dõi Phật,
Thang Liên Đài từ nấc bước lên;
Quyết lo ân trả nghĩa đền,
Ví dầu nguy hiểm gặp ghèn dường bao.

- Là Phật tử trước sau ngăn đỡ,
 Như tướng binh đang ở trận tiền;
 Hớ hênh thì rớt xuống yên,
104. Lúc nào kẻ địch cũng kiềng bên chân.
 Là Phật tử tinh thần quả cảm,
 Lòng đã nguyên thì chẳng đổi thay;
 Trên đường đi đến Phật đài,
 Vung gươm trí huệ giải vây hồng trần.
 Là Phật tử bước chân sắt đá,
 Đạp sấn lên tất cả gai chông;
 Tim về Cực Lạc một lòng,
112. Mặc dù cách trở núi sông muôn trùng.
 Là Phật tử chí hùng sẵn có,
 Quyết xông pha đây đó cứu đời;
 Sá bao bùn trịn tả toại,
 Huệ dân phước chúng trọn đời hiển thân.
 Là Phật tử sống gần bá tánh,
 Dạy bảo cho đức hạnh hiền từ;
 Làm tròn trách nhiệm nhà sư,
120. Độ người thí chủ, cứu người đàn na.
 Là Phật tử phải hòa đại chúng,
 Tùy theo người mà dụng lời khuyên;
 Khiến cho ai cũng hóa hiền,
 Chung qui đều nối sâu duyên Phật đài.
 Là Phật tử phải khai tâm trí,
 Để biết rành đâu nguy đâu chơn;
 Đáng làm vị hướng đạo nhơn,
128. Giúp người khỏi lạc, giúp thân khỏi lầm.
 Là Phật tử chủ tâm làm gốc,
 Vừa dạy người vừa học nơi người;
 Tuy rằng tiếp xúc mọi nơi,
 Nhưng lòng không để cho đời dặt đi.

- Là Phật tử khác chi dòng nước,
Đường vạy ngay chiều được dễ dàng;
Miễn là tới biển mênh mang,
136. Miễn là nhuần thấm ruộng làng khắp nơi.
Là Phật tử biết người biết cảnh,
Giống từ bi khéo tính cho vừa;
Khi dùng tươi, lúc cấy mưa,
Giúp cây sanh trái, giúp mùa nở bông.
Là Phật tử bóng hồng chẳng phí,
Từ bình sanh đến hủy xác thân;
Tu thân độ chúng không ngừng,
144. Ngày giờ biết quý cho phân hóa duyên.
Là Phật tử cố truyền Phật pháp,
Chẳng sợ ai kích bác giày bừa;
Những điều phạm thánh cứ thừa,
Người đời dù có ghét ưa mặc tình.
Là Phật tử đĩnh ninh việc Phật,
Mặc dù thân còn mất chẳng nao;
Miễn là giúp khách trần lao,
152. Được hồi hương thiện, được vào Phật môn.
Là Phật tử bảo tồn đạo đức,
Không để cho vật chất cuốn lôi;
Gặp khi đạo đức suy đồi,
Quyết tìm đủ cách phục hồi cho hưng.
Là Phật tử hiến thân cho đạo,
Đạo là đường cải tạo hơn sanh;
Khiến người bỏ dữ theo lành,
160. Từ mê si được trở thành giác minh.
Là Phật tử đem mình làm nghĩa,
Lòng thương người như thể thương thân;
Không làm ích kỷ hại nhân,
Chỉ làm những việc phước dươn cho đời.

- Là Phật tử không rời tâm đức,
 Chẳng bao giờ làm ác với ai;
 Dù người tà vạy đáng cay,
 168. Cũng là đối đãi thẳng ngay ngọt ngào.
 Là Phật tử giới trau đạo hạnh,
 Không để cho tâm tánh lu mờ;
 Tìm cho thấy mối huyền cơ,
 Để không còn rối đường tơ hồng trần.
 Là Phật tử tự thân cởi mở,
 Mặc dù ai muốn vớ đeo vào;
 Như nguồn nước chảy thao thao,
 176. Không ai có thể làm sao cho ngừng.
 Là Phật tử ở trần chẳng mến,
 Biết rõ điều rù quên của đời;
 Biết đời là thói lả loi,
 Biết đời là thứ làm người mê si.
 Là Phật tử biết tri biết dụng,
 Dem thân phạm dùm đúng chỗ nơi;
 Hình hài như mọi người đời,
 184. Nhưng trong tâm chí là người siêu nhân.
 Là Phật tử biết cân nhắc kỹ,
 Đâu dài lâu, đâu chỉ nhứt thời;
 Vui nay để khổ ngày mai,
 Ấy là điều đáng khuyên người tránh xa.
 Là Phật tử muốn hòa thiên hạ,
 Muốn cho ai cũng hóa ra hiền;
 No lành, vui vẻ, bình yên,
 192. Khiến cho đời sống nào phiền bớt đi.
 Là Phật tử khổ chi của thế,
 Khi nhìn vào lòng thể kim châm;
 Thương người với mỗi từ tâm,
 Khổ đau chi cũng muốn tầm cứu ra.

- Là Phật tử lòng xa việc thế,
Nhưng đem thân sống kể mọi người;
Giúp cho người được vui tươi,
200. Giúp cho người được biết mùi Phật gia.
Là Phật tử thật thà chơn chất,
Không dối mình, chẳng gạt lừa ai;
Việc làm lời nói thẳng ngay,
Gìn câu đạo đức thường ngày sanh cư.
Là Phật tử nhân từ một mực,
Ác không làm dù ác nhỏ nhen;
Việc làm nhân đức đua chen,
208. Dù ai đem dạ ghét ghen mặc tình.
Là Phật tử lòng tin nhân quả,
Hễ làm hung bị trả lại hung;
Nghiep theo người đến cuối cùng,
Người dù sức mạnh như hùm khó ngăn.
Là Phật tử trầm thẳng biết rõ,
Nên quyết lòng tìm ngộ siêu sanh;
Ngày đêm lo việc tu hành,
216. Lo làm việc phước việc lành cho dân.
Là Phật tử tu thân gìn đạo,
Xử vện câu ngay thảo làm người;
Cho duyên nhà Phật thêm tươi,
Cho hương nhà Phật thêm mùi thơm xa.
Là Phật tử phải là có hạnh,
Làm gương cho bá tánh soi chung;
Đạo thì có hạnh đi cùng,
224. Hạnh không thì Đạo chẳng dùng vào đâu.
Là Phật tử phải cầu tỏ ngộ,
Hết vô minh thấy rõ bản tâm;
Không còn sót lọt mê lầm,
Hoàn toàn đạt mỗi huyền thâm tròn đầy.

- Là Phật tử không gây nghiệp chướng,
 Chẳng để cho lòng vướng hồng trần;
 Lấy điều chánh đáng nuôi thân,
232. Thân làm xe cộ cho phần chơn linh.
 Là Phật tử tự mình trị lấy,
 Không đợi người khác thấy mới răn;
 Thói hư lo diệt tận căn,
 Để cho đạo hạnh ngày hằng thêm cao.
 Là Phật tử gian lao chẳng quản,
 Miễn tu hành cho đặng viên dung;
 Cứ đi một mạch đến cùng,
240. Không hề khi thẳng khi dùn trong tâm.
 Là Phật tử tình thâm sanh chúng,
 Thấy khổ ai lòng cũng xót thương;
 Sẵn sàng tìm đủ mọi phương,
 Để làm cho kẻ khỏi đường khổ đau.
 Là Phật tử dòi dào bác ái,
 Nhìn nơi người bằng cái thiện tâm;
 Thấy ai còn khổ còn lầm,
248. Liền ra tay cứu không tâm ngại ngần.
 Là Phật tử dĩ ân báo oán,
 Không nỡ gây khổ nạn cho ai;
 Cũng là tránh quả ngày mai,
 Ở trần mà chẳng tạo gây nghiệp trần.
 Là Phật tử lòng nhân tợ biển,
 Không từ nan trước chuyện độ đời;
 Độ đời đến chốn đến nơi,
256. Lòng nhân chẳng lúc nào rời trong tâm.
 Là Phật tử chẳng ham của thế,
 Chỉ ham điều cứu tế nhơn gian;
 Từ bi tình ấy một đàng,
 Vui đem phú quý sát san cho người.

- Là Phật tử nói cười nhã nhặn,
Mặt vui tươi lòng đặng ôn hòa;
Dù người đối đãi xấu xa,
264. Cũng đem tốt đẹp đáp ra cho người.
Là Phật tử độ đời chẳng chán,
Nay chưa xong thì rón mai xong;
Độ đời cho được toại lòng,
Nếu chưa mãn nguyện quyết không yên ngồi.
Là Phật tử luân hồi biết rõ,
Vạch cho đời thấy ngõ siêu thăng;
Biển trần để hết trôi lăn,
272. Cho hồn thoát tục, cho thân thanh nhàn.
Là Phật tử cầu an sanh chúng,
Muốn thế gian đâu cũng thanh bình;
Nơi nào cũng được an ninh,
Người nào cũng được có tình yêu nhau.
Là Phật tử trần lao quyết phá,
Giúp cho đời thông thả an vui;
Người không làm khổ cho người,
280. Cùng vui đạo đức cùng vui công bằng.
Là Phật tử càng tăng đức độ,
Chẳng phiền ai chẳng có giận ai;
Dù rằng người có gắt gay,
Cũng là sẵn dạ ra tay cứu người.
Là Phật tử không vui riêng hưởng,
Muốn cho ai cũng sướng vui chung;
Vui câu đạo pháp vô cùng,
288. Con đường giải thoát muốn đồng được vui.
Là Phật tử chán mùi tục lụy,
Ôm một lòng trực chỉ Tây Phương;
Muốn cho người cõi trần dương,
Cầu sanh Tịnh độ mở đường thoát ly.

- Là Phật tử hành trì Phật pháp,
 Cảnh Lạc bang quyết lập cho đời;
 Không còn nay hiệp mai rời,
 296. Không còn kẻ khổ còn người thì vui.
 Là Phật tử độ người thật sự,
 Độ sanh và độ tử cả hai;
 Độ vui đời sống hằng ngày,
 Độ sau khi chết Liên Đài được lên.
 Là Phật tử nào phiền bỏ cả,
 Gặp trái ngang lòng dạ như thường;
 Tu hành một mực chủ trương;
304. Từ bi cứ vẫn một đường thi vi.
 Là Phật tử chẳng kỳ ai cả,
 Hữu sự thì sẵn dạ giúp cho;
 Vì câu đạo nghĩa mà lo,
 Không vì quyền lợi riêng cho phận mình.
 Là Phật tử hữu tình với thế,
 Không thể ngờ trước kẻ khốn nàn;
 Thấy nguy thì quyết cứu an,
312. Thấy cần nên độ thì toan độ liền.
 Là Phật tử Phật duyên gieo khắp,
 Bằng mọi phương thích hợp như sanh;
 Giúp cho người được an lành,
 Xác thân no ấm, hồn linh nhẹ nhàng.
 Là Phật tử chỉ đàng về Phật,
 Giúp người đời khỏi lạc đường ma;
 Đường ma người bị lạc qua,
320. Tìm phương giúp họ nhớ ra Phật đường.
 Là Phật tử treo gương từ thiện,
 Từ chuyện to đến chuyện nhỏ nhen;
 Không bao giờ để ổ hoen,
 Giúp cho bá tánh đua chen học đời.

- Là Phật tử đuốc soi thiên hạ,
Chính mình lo đạo quả cao siêu;
Ngó sen cảnh Phật chất chiu,
328. Mùi hương cảnh Phật sớm chiều xông ra.
Là Phật tử làm ra hoặc nói,
Hợp đạo mâu, ích lợi nhơn sanh;
Làm cho người được phước lành,
Nói cho người được tu hành hiền lương.
Là Phật tử phải thương tất cả,
Người hiền lành hoặc kẻ hung hăng;
Tùy phương hóa độ cho bằng,
336. Dắt dìu tất cả không đành bỏ ai.
Là Phật tử dẻo dai tâm chí,
Độ thế gian chẳng nghĩ vấn dài;
Độ nay không được thì mai,
Độ mai không được thì ngày mốt kia.
Là Phật tử không lìa bốn nguyện,
Vừa tu vừa lo chuyện độ đời;
Cố làm cho vẹn đôi nơi,
344. Chẳng bao giờ để bỏ rơi phần nào.
Là Phật tử thượng cầu hạ hóa,
Cốt làm cho đạo quả viên dung;
Con đường Bồ Tát chí trung,
Trên thì cầu Phật, dưới tòng độ nhân.
Là Phật tử giả chân biết đủ,
Độ thế gian bằng chủ tâm thân;
Nhiều khi dĩ huyễn độ chân,
352. Mà không bị huyễn làm thân tâm cuồng.
Là Phật tử con đường đã định,
Gió bụi đời khó phỉnh được lòng;
Khi thì đi thẳng đi vòng,
Vẫn về đến chốn chớ không lạc đường.

- Là Phật tử xiển dương Phật pháp,
 Trong rừng mê luôn thấp đuối từ;
 Cho đời thấy rõ thật hư,
360. Lánh ra cho khỏi kiếp người trầm luân.
 Là Phật tử biết nhân duyên rõ,
 Vạn vật đều do đó cấu thành;
 Thường đem ví dụ chứng minh;
 Đề cho người hiểu diệt sanh thế nào.
 Là Phật tử ví vào nhiều thứ,
 Khiến cho người thật sự hiểu ra;
 Hồng trần lòng hết mê sa,
368. Lo tu để có vượt ra khỏi trần.
 Là Phật tử cứu dân lập thế,
 Khấp đó đây đuối huệ soi đường;
 Mặc tình cát bụi phong sương,
 Không bao giờ giảm tình thương người đời.
 Là Phật tử đất trời so chí,
 Độ chúng sanh không chỉ một nơi;
 Mà là độ khắp bầu trời,
376. Lòng không câu chấp là người ở đâu.
 Là Phật tử theo câu Phật chỉ,
 Cố thật hành như ý Phật khuyên;
 Tu cho bá tánh cùng thiêng,
 Chớ không tu để thành riêng một mình.
 Là Phật tử trời thanh một sắc,
 Dù khói mây bốn chất không phai;
 Phủ che vạn vật muôn loài,
384. Cổ kim vẫn một chẳng thay đổi màu.
 Là Phật tử đề cao ý chí,
 Trong lòng luôn lấy lý thẳng tình;
 Cho nên có thể chuyển mình,
 Từ vòng hắc ám ra minh quang đường.

- Là Phật tử thường thường tâm chủ,
Ngoại trần không thể dụ bất ngờ;
Nói làm hợp với căn cơ,
392. Lòng không mà chẳng hở sơ trong lòng.
Là Phật tử tận trong tâm Phật,
Không hề làm đạo đức bề ngoài;
Tu cho giải kiếp trần ai,
Chớ không tu để chưng bày người xem.
Là Phật tử chê khen cũng mặc,
Cứ một lòng phụng Phật độ nhân;
Miễn là khỏi bên mê tân,
400. Tiếng đời này nọ biện phân chẳng màng.
Là Phật tử theo đàng Phật vẽ,
Đông cũng đi quạnh quẽ cũng đi;
Quyết về đến cõi Từ bi,
Ai lời không bỏ, ai trì không buông.
Là Phật tử việc suôn hoặc rối,
Vẫn trấn tâm tìm mối để phẳng;
Luôn vui sắc mặt nhà tăng,
408. Mặc dù cảnh huống khó khăn bực nào.
Là Phật tử lên cao xuống thấp,
Nhưng trong tâm một mực thẳng (2) bằng;
Ở nơi nhà lá một căn,
Cũng như ở chốn trăm tầng lầu cao.
Là Phật tử nhắm vào căn tánh,
Chớ không xem ở cảnh bề ngoài;
Đến giàu lòng chẳng mê say,
416. Đến nghèo lòng cũng không hay chán buồn.
Là Phật tử khi vuông vuông đặn,
Gặp khi tròn tròn trặn như khuôn;
Tuy hình thức có tròn vuông,
Nhưng tâm hồn chỉ một đường từ bi.

- Là Phật tử xét suy chu đáo,
 Khi việc đời việc đạo đến mình;
 Không vì việc nhỏ mà khinh,
 424. Chẳng vì việc lớn mà kinh hãi lòng.
 Là Phật tử biết xong mới tín,
 Tín rồi thì nhưt định lo hành;
 Hành cho toại nguyện của mình,
 Ví dù cần phải hy sinh cách nào.
 Là Phật tử giới trau chẳng ngớt,
 Không để cho giảm bớt công tu;
 Dù cho tỏ ngộ đạo mâu,
 432. Cũng là tiếp tục giới trau như thường.
 Là Phật tử biết phương Phật rộng,
 Pháp Phật mâu nhiệm chẳng thể đo;
 Càng tu càng thấy đạo to,
 Thế nên không thể tự cho cao cường.
 Là Phật tử biết nhường biết nhịn,
 Chẳng làm theo tập tánh hàm hồ;
 Tránh điều hậu quả tục thô,
 440. Cho mình và cũng để cho mọi người.
 Là Phật tử không cười kẻ quấy,
 Chỉ xót thương và lấy lời khuyên;
 Khiến cho bỏ dữ làm hiền,
 Từ phòng tục tử đời thiềng đạo hơn.
 Là Phật tử thua hơn chẳng nghĩ,
 Chỉ nghĩ là chánh lý hay không;
 Lúc nào cũng lấy lẽ công,
 448. Chớ không ỷ sức và không ỷ tài.
 Là Phật tử thẳng ngay ngôn hạnh,
 Không bình ai cũng chẳng bỏ ai;
 Công thì cố uôn cho ngay,
 Ngay thì sẵn sóc khỏi ngày đôi công.

- Là Phật tử nói không sợ ghét,
Biện minh cho rõ việc chánh tà;
Để cho người được hiểu ra,
456. Mặc tình người ghét hay là người thương.
Là Phật tử trên đường Phật pháp,
Vì độ dân đủ cách biện quyền;
Cốt làm cho hợp cơ duyên,
Để người hướng Phật pháp nguyện qui y.
Là Phật tử duy trì đạo Phật,
Giúp chúng sanh khỏi cuộc luân trầm;
Dùng nhiều hình thức phương châm,
464. Chớ không cố chấp cách làm một phương.
Là Phật tử như lương y giỏi,
Tùy chứng cho thuốc khỏi bệnh căn;
Đạo mẫu tùy kẻ dạy răn,
Khiến người tỉnh ngộ ăn năn tu hành.
Là Phật tử biết danh hay chẳng,
Cũng không màng miễn dặng cứu dân;
Cứu dân như thể cứu thân,
472. Dân cùng mình vốn là chân thể đồng.
Là Phật tử lòng không ích kỷ,
Mà việc chi cũng nghĩ đến người;
Khiến cho đồng được vui tươi,
Về bề vật chất hoặc nơi tinh thần.
Là Phật tử gìn thân khẩu ý,
Không để cho nghiệp quấy sanh ra;
Nếu còn thấy phạm điều tà,
480. Khó khăn mấy cũng rán mà trừ xong.
Là Phật tử đầy lòng cương quyết,
Không rụt rè trước việc đáng làm;
Khi làm thì phải làm kham,
Chớ không để việc lam nham nửa chừng.

- Là Phật tử không xung tài cán,
 Cũng chẳng khoe hình dáng bề ngoài;
 Khiêm nhường với tất cả ai,
 488. Mặc dù thật sự giỏi hay hơn người.
 Là Phật tử ban vui cứu khổ,
 Bất luận là việc nhỏ hay to;
 Giúp cho bá tánh được nhờ,
 Là hoan hỉ nhứt trong giờ phút tu.
 Là Phật tử chẳng mù sự vật,
 Và cũng không ngậy ngất trong lòng;
 Trong ngoài đều phải hiểu thông,
 496. Ngoài không thể ám mà trong chẳng mờ.
 Là Phật tử kiến cơ nhi tác,
 Việc của mình như việc của người;
 Cho tâm cho cảnh đều xuôi,
 Khiến đời hết khổ, khiến vui đạo mầu.
 Là Phật tử minh châu dám sánh,
 Chỗ tối tăm thì sáng chói ra;
 Dù cho nước đục lâu xa,
 504. Để vào nước cũng hóa ra trong ngần.
 Là Phật tử chủ nhân sự vật,
 Sự vật không chủ được lòng mình;
 Đây là sự nhục sự vinh,
 Đây là đường tử đường sinh mình cần.
 Là Phật tử bốn tâm thường trụ,
 Tả không lay mà hữu không nghiêng;
 Gió trần dầu thổi muôn thiên,
 512. Cũng không rung động núi thiền định tâm.
 Là Phật tử không xâm phạm kẻ,
 Mà cũng không muốn để ai xâm;
 Muốn cho ai cũng công tâm,
 Muốn cho ai chẳng nữ làm hại ai.

- Là Phật tử nghĩ ngay quả báo,
Thường tránh xa nghiệp tạo bất lành;
Sạch trong nghèo khổ cũng đành,
520. Hơn giàu như bọn chịu hành phạt sau.
Là Phật tử nhìn vào thế sự,
Nhận biết ngay là thứ cạnh tranh;
Nào tình nào lợi nào danh,
Nhưng không ai được trường sanh bao giờ!
Là Phật tử rõ bờ sanh tử,
Vạn vật đồng một thứ vô thường;
Lâu mau rồi cũng tang thương,
528. Mặc dù người có cự đưng cách nào!
Là Phật tử mở rào sống thác,
Cho chúng sanh đều được tự do;
Sanh già bệnh chết đói no,
Không còn quyền bính trong lò thế gian.
Là Phật tử đường sang Phật quốc,
Quyết một lòng đi dắt người đi;
Để cho hết nghiệp mê si,
536. Khỏi vòng sanh tử hợp ly cảnh trần.
Là Phật tử độ dân không chán,
Dân nhiều màu mình vẫn một tình;
Xem ai ai cũng nhơn sinh,
Người nào cũng trọng, chẳng khinh người nào.
Là Phật tử lòng giàu bác ái,
Yêu người đời bằng cái chơn tâm;
Vạch đường mở ngõ cao thâm,
544. Giúp người khỏi cảnh mê lầm khổ đau.
Là Phật tử lúc nào cũng độ,
Bằng cách này cách nọ đủ phương;
Nhìn đời chỉ một tình thương,
Độ cho sống thác khỏi vương nghiệp đày.

- Là Phật tử không thay đổi chí,
 Dù cho thân lao lý cách nào;
 Chỉ làm cho chí thêm cao,
552. Không bao giờ để cho nao núng lòng.
 Là Phật tử được không tự đắc,
 Mất cũng không bực tức nào phiền;
 Được hay mất cũng thản nhiên,
 Thăng trầm cuộc thế khó điên đảo lòng.
 Là Phật tử ở trong trần thế,
 Vừa tu thân vừa tế độ người;
 Tả xông hữu đột giữa đời,
560. Dễ xao xuyên dạ, dễ rơi bất ngờ.
 Là Phật tử bao giờ cũng tỉnh,
 Không để mê trước cảnh tình nào;
 Biết rằng các nghiệp trần lao,
 Bội lòng không tỉnh mới đào tạo ra.
 Là Phật tử đi qua tất cả,
 Nhưng mà không bận dạ nơi đâu;
 Ví như gió khắp hoàn cầu,
568. Không hề bị một chỗ nào cầm chân.
 Là Phật tử biết trần như mộng,
 Cho nên không tham vọng sự trần;
 Mắt, tai, mũi, lưỡi, ý, thân,
 Đối trần mà chẳng bị trần làm mê.
 Là Phật tử lo bề giải thoát,
 Quyết tu cho hết mắc nợ đời;
 Niết Bàn chưa được đến nơi,
576. Con thuyền đại đạo không ngại mái chèo.
 Là Phật tử làm theo như Phật,
 Nào đại hùng đại lực đại bi;
 Những điều ngôn ngữ hành vi,
 Lợi cho bá tánh chẳng vì lợi riêng.

- Là Phật tử biết kiêng tội ác,
Theo giới răn nhà Phật dạy ra;
Dù ai cám dỗ đường tà,
584. Lòng mình cố giữ đúng nhà chơn tu.
Là Phật tử thấy lu đước Phật,
Cương quyết lo tìm cách khêu lên;
Không hề nín lặng ngồi yên,
Phật đài bụi đồng, cửa thiền nhện giăng.
Là Phật tử lòng hằng nhớ Phật,
Như đứa con thất lạc mẹ cha;
Lúc nào cũng nhớ tưởng ra,
592. Muốn cho sớm gặp mới là ưng tâm.
Là Phật tử âm thầm tưởng Phật,
Không nói ra chẳng phút nào quên;
Mỗi khi ý quấy khởi lên,
Tự mình cảm thấy rất nên thẹn thùa.
Là Phật tử ở chùa hay chẳng,
Sự tu hành cũng vẫn như nhau;
Vô vi chớ chẳng sắc màu,
600. Phật đâu cũng có chỗ nào là không.
Là Phật tử biết lòng có Phật,
Cho nên không cố chấp bề ngoài;
Cố làm tâm Phật đượ khai,
Ấy là cần nhứt của bài qui y.
Là Phật tử nguyện ly thoát tục,
Lóng lạng tâm hết đục hóa trong;
Để cho đạo pháp viên thông,
608. Ngoài không quái ngại trong không nào phiền.
Là Phật tử không điên đảo tánh,
Vững vàng như là đảnh núi to;
Đạo đời dù phải toan lo,
Nhưng mà không để làm cho rối lòng.

- Là Phật tử chữ không là vốn,
 Nhưng phải tùy tiện sống như người;
 Sống đời mà chẳng mê đời,
 616. Chỉ là phải sống để soi đuốc từ.
 Là Phật tử phải trừ vọng chấp,
 Ở trong tâm hay vật ở ngoài;
 Để cho đúng pháp Như Lai,
 Hoàn toàn không bị mảy may buộc ràng.
 Là Phật tử thế gian chẳng mến,
 Nhưng tình thương bá tánh vô cùng;
 Dù người đối đãi dữ hung,
 624. Cũng đem hiền đức cũng dung thứ người.
 Là Phật tử trọn đời phụng Phật,
 Dù cho thân còn mất không nao;
 Xưa kia Phật đã dạy sao,
 Bây giờ mình phải giỏi trau như lời.
 Là Phật tử khuyên đời bỏ dữ,
 Chung nhau lo làm sự hiền lành;
 Để cùng hưởng cảnh bình thanh,
 632. Để cho đời sống no lành như nhau.
 Là Phật tử chuyên giao lời Phật,
 Cho người trên quả đất đều nghe;
 Biết đường tội phước để dè,
 Biết đời là khổ để mà thoát ly.
 Là Phật tử mê si quyết giải,
 Cho mình, cho cả thầy nhơn sanh;
 Thế nên quyết chí tu hành,
 640. Để cho đắc đạo hoàn thành từ bi.
 Là Phật tử không vì ích kỷ,
 Mà là vì ý chí đại đồng;
 Giúp người chẳng có nệ công,
 Độ người chẳng phải vì mong trả đền.

- Là Phật tử làm nên thiện sự,
Vui thú hơn là thú vàng ròng;
Nhưng mà lặng lẽ bên trong,
648. Không bao giờ có tấm lòng khoe khoang.
Là Phật tử nhẹ nhàng thái độ,
Tượng trưng người dẫn lộ Tây phương;
Ngôn từ thay thế lửa hương,
Đề cho bá tánh thập phương ấm lòng.
Là Phật tử cảm thông dân chúng,
Tùy mỗi người mà dụng mỗi phương;
Khiến cho đời đạo thích đương,
656. gỡ hầu tránh việc buồm trương ngược chiều.
Là Phật tử dặt dìu bá tánh,
Dù phải đương đầu cảnh thế nào;
Tâm hồn trước cũng như sau,
Vẫn lo dìu dắt người vào đường tu.
Là Phật tử rõ phù sanh kiếp,
Khổ hay vui bởi nghiệp sanh ra;
Ấy là định mạng người ta,
664. Đều như thế cả há là riêng ai.
Là Phật tử biết ngày qua chóng,
Đời sống con người cũng rất mau;
Thế mà đầy sự khổ đau,
Nên lo cứu độ cách nào cho nhanh.
Là Phật tử ngôn hành như một,
Đã nguyện tu thì thật chí tu;
Lo làm phước đức công phu,
672. Như lời đã hứa, như câu đã truyền.
Là Phật tử tâm điền khai thác,
Gieo giống nhà Bồ Tát đại bi;
Ngõ hầu nuôi dưỡng Phật nhi,
Khỏi vòng khổ não khỏi si mê đời.

- Là Phật tử biết nơi siêu đọa,
Lo mình siêu giúp cả người siêu;
Siêu là cảnh giới tiêu điều,
680. Đọa là cảnh giới đủ điều tanh hôi.
Là Phật tử luân hồi lo dứt,
Không để cho bị rớt sáu đường;
Sáu đường đầy dẫy thê lương,
Cuối cùng ai cũng thịt xương rã rời.
Là Phật tử gọi đời thức tỉnh,
Chớ say mê nơi cảnh hồng trần;
Người không thể giữ được thân,
688. Huống là vật khác thì đừng hồng chi.
Là Phật tử khuyên đi về Phật,
Thật an vui và thật lâu bền;
Không còn bị kiếp xuống lên,
Tự do trên cái Tòa sen thanh bình.
Là Phật tử định ninh giải thoát,
Giải thoát ngay thân lúc sanh tiền;
Khứ lai đều được tự nhiên,
696. Ở trần nhưng đã ngồi trên Niết Bàn.
Là Phật tử lo ban bố đức,
Nhưng mà lòng đã dứt ngã nhân;
Cho nên mọi cảnh quanh thân,
Oán không thể buộc mà ân chẳng ràng.
Là Phật tử không màng danh vọng,
Sự đời không hề động lòng tham;
Tu là để giải nghiệp phàm,
704. Chớ không tu để mà làm giàu sang.
Là Phật tử không than tu khó,
Chỉ trách mình thiếu cố gắng tâm;
Muốn cho đắc đạo huyền thâm,
Tu hành dù khó cũng làm cho nên.

- Là Phật tử đáp đèn hiếu thảo,
Không những là cơm áo mà thôi;
Mà còn đem đạo siêu vời,
712. Độ cho cha mẹ được ngồi tòa sen.
Là Phật tử lo rèn đạo lý,
Phương tiện đèn đáp tứ trọng ân;
Linh hồn với cả xác thân,
Vẹn tròn hơn nghĩa người trần hiếu ra.
Là Phật tử thấy xa hậu quả,
Biết đời người như đóa phù vân;
Hợp tan là cảnh hồng trần,
720. Nên lo giải thoát cho đừng hợp tan.
Là Phật tử lần tràng chuỗi hạt,
Không phải là niệm Phật riêng mình;
Niệm gồm cho cả chúng sinh,
Nên trong khi niệm đầy tình thiết tha.
Là Phật tử gần xa độ hết,
Chẳng độ riêng thân thiết của mình;
Nhiều khi vì cả chúng sinh,
728. Vui hy sinh cả gia đình vợ con.
Là Phật tử chết còn nhớ nguyện,
Độ chúng sanh khỏi biển trầm luân;
Sẵn sàng chuyển kiếp hóa thân,
Để mà cứu khách hồng trần thoát ly.
Là Phật tử từ bi trước hết,
Đối với ai cũng quyết độ cho;
Phân minh thiện ác để lo,
736. Vạch đường tội phước để dò đi theo.
Là Phật tử thường gieo thiện cảm,
Hung trở hiền, hiền đặng hiền thêm;
Thấm nhuần bằng cách lặng êm,
Giúp cho người được trở nên tu hành.

- Là Phật tử làm lành là gốc,
 Lành cho mình lành hết mọi người;
 Nghiệp thân, nghiệp ý, nghiệp lời,
744. Không cho tạo tác ra mùi thứ hung.
 Là Phật tử lòng trung với Phật,
 Tu hành cho đến phút cuối cùng;
 Từ bi hữu thi hữu chung,
 Xâu bồ đề chẳng ném tung giữa đường.
 Là Phật tử cúng dường cho Phật,
 Chẳng phải riêng lễ vật hương hoa;
 Đền như thân mạng cũng là,
752. Sẵn sàng hiến cả cho nhà Từ Bi.
 Là Phật tử trong khi nghe pháp,
 Vui mừng hơn là gặp vàng ròng;
 Pháp mầu cứu khỏi long đong,
 Vàng ròng chẳng giúp khỏi vòng trần ai.
 Là Phật tử giỏi mài kinh kệ,
 Kinh kệ là chỉ vẽ đường đi;
 Muốn đi đúng hướng từ bi,
760. Những lời kinh kệ thường ghi chạm lòng.
 Là Phật tử cầu thông kinh nghĩa,
 Kinh kệ không phải để đọc suông;
 Đọc kinh mà nghĩa không tường,
 Khác nào con kết nhái luôn tiếng người.
 Là Phật tử tin nơi Phật Thánh,
 Nhưng mà không mê tín dị đoan;
 Nếu không minh bạch con đàng,
768. Dù linh nghiệm mấy cũng dang ra ngoài.
 Là Phật tử rất say sưa đạo,
 Say sưa nơi chánh giáo mà thôi;
 Không say sưa các sự đời,
 Vì rằng đời chẳng giúp người thoát ly.

- Là Phật tử thật vì giải thoát,
Giải thoát cho hồn xác hiện nay;
Và còn giải thoát tương lai,
776. Cho không bị nghiệp đầu thai sáu đường.
Là Phật tử chẳng vương ác nghiệp,
Vì thấy rằng nó rất hiểm nguy;
Nay người có trốn khỏi đi,
Sau này cũng bị nó trì lôi ra.
Là Phật tử thấy ta bà khổ,
Không một ai lọt số vô thường;
Do nơi nghiệp trước đã vương,
784. Nên nay chịu kiếp thịt xương tạm trần.
Là Phật tử biết thân trọc giả,
Không vì thân tạo quả khổ sau;
Mà là mượn xác trần lao,
Tu cho hết bị sanh vào cõi mê.
Là Phật tử quyết kẻ bến giác,
Bằng cách tu thân xác tại trần;
Phàm thân quyết đổi Phật thân,
792. Như xưa Đức Thích Ca Tôn đã làm.
Là Phật tử cho kham chí nguyện,
Tất nhiên là toàn thiện đường tu;
Xác phàm mà chẳng phàm phu,
Tây Phương ký hiệu, Diêm Phù rút tên.
Là Phật tử muốn nên đạo cả,
Chịu khó tu chẳng dạ trách than;
Sự tu nếu để dở dang,
800. Cứu mình không được, khó toan cứu người.
Là Phật tử biết đời sống ngắn,
Biết Phật môn khó đặt bước vào;
Cho nên tu niệm cần lao,
Những điều công đức mau mau lo làm.

- Là Phật tử không cam chịu đọa,
 Nên mới đành chịu khổ hạnh tu;
 Khổ mà được khỏi phạm phu,
 Hơn vui mà chịu cảnh tù trần gian.
808. Là Phật tử khai đàn Tịnh độ,
 Đưa người về tới chỗ thanh nhàn;
 Không còn sống kiếp gian nan,
 Không còn thấy cảnh khô khan cảm tình.
 Là Phật tử hòa bình yêu nhứt,
 Nên luôn luôn giục thúc người hiền;
 Muốn ai ai lúc sanh tiền,
816. Cũng đều hạnh phúc bình yên vui vậy.
 Là Phật tử lo gây thảo thuận,
 Từ gia đình đến tận quốc dân;
 Người đều tương trợ tương thân,
 Không phân giai cấp chẳng phân nghèo giàu.
 Là Phật tử nhìn vào sanh chúng,
 Thấy ai ai đều cũng như mình;
 Người nào cũng có tánh linh,
824. Nên ai cũng có thể thành Phật Tiên.
 Là Phật tử Phật duyên thì rắm,
 Còn ma duyên thì chẳng hề gieo;
 Phật duyên sẽ khỏi hiểm nghèo,
 Ma duyên tất bị đùm đeo tai nạn.
 Là Phật tử rộng đàng nhân thiện,
 Từ người gần cho đến kẻ xa;
 Điều nhân lễ thiện giúp ra,
832. Thương người cũng thể như là thương thân.
 Là Phật tử lo hưng chánh đạo,
 Phước huệ cho người tạo không ngừng;
 Không riêng phước huệ xác thân,
 Mà gồm cả phước huệ chân linh hồn.

- Là Phật tử ngục môn dẹp gác,
Cửa Tây Phương Cực Lạc mở ra;
Ban vui cho khắp muôn nhà,
840. Cứu an cho cả người ta khổ sầu.
Là Phật tử nhớ câu Phật chỉ,
Quyết hành theo như ý Phật truyền;
Ba đời nghiệp báo tương liên,
Thiện duyên thì tạo ác duyên thì đừng.
Là Phật tử lửa sân vừa phát,
Nước Ma-ha liền tạt đến ngay;
Trông chừng không hở phút giây,
848. Rừng thiên chẳng để héo cây Bồ đề.
Là Phật tử theo lẽ luật đạo,
Không để cho xệu xạo đường tu;
Lo bề khai trí phá ngu,
Phước duyên lo tích, công phu lo bồi.
Là Phật tử không thôi việc Phật,
Phật là nhà cứu vớt chúng sanh;
Phật là trọn sáng trọn lành,
856. Phật đem hạnh phúc hòa bình thế gian.
Là Phật tử mở mang thiên hạ,
Ra khỏi vòng cương tỏa phạm phu;
Tâm hồn chẳng để mờ lu,
Lợi danh chẳng để làm ngu cuộc đời.
Là Phật tử cho người vui vẻ,
Chớ chẳng gây buồn tẻ cho ai;
Vui nay còn được vui mai,
864. Từ vui ngắn ngủi đến dài lâu vui.
Là Phật tử ngược xuôi đều tiến,
Khó dễ không thể biến đổi lòng,
Tu hành cố gắng lo xong,
Đạo mầu nhưt quyết cho thông tột cùng.

- Là Phật tử thì chung Phật tử,
Đạo lo tu, Phật sự lo hành;
Trọn đời lánh trước tìm thanh,
872. Cứu mình độ thế là danh cửa thiền.
Là Phật tử sơn xuyên chẳng ngại,
Khách hữu tình thì lại tận nơi;
Dù người nghèo khổ tả tôi,
Cũng vui lấy đạo siêu vời chỉ cho.
Là Phật tử như đồ đưa khách,
Muốn qua sông thì rước đưa ngay;
Mặc dù khách ấy là ai,
880. Đồ mình cũng vẫn vui gây mái chèo.
Là Phật tử thấy bè bọt kiếp,
Rất xót thương cho nghiệp đời người;
Chỉ cho cách sống an vui,
Bảo cho biết cảnh tốt tươi mà tìm.
Là Phật tử trang nghiêm đạo hạnh,
Nhưng không sợ trước cảnh khổ đau;
Thấy đau khổ phải cứu mau,
888. Ấy là phận sự kẻ vào Phật môn.
Là Phật tử tâm hồn như Phật,
Vì chúng sanh mà dứt đời tu;
Tìm ra đạo pháp chơn như,
Cho sanh chúng biết cách trừ nghiệp mê.
Là Phật tử xứ quê tại Phật,
Ở thế gian là cuộc lữ hành;
Cảnh không quyến rũ được tình,
896. Lòng người du khách vẫn định ninh về.
Là Phật tử biết mê là khổ,
Mê vốn là cái ổ lạc lầm;
Cho nên chẳng để mê tâm,
Giữ cho tư tưởng việc làm tỉnh luôn.

- Là Phật tử chẳng cuồng tin tưởng,
Tin tưởng sau khi lượng xét rành;
Thấy rằng chơn chánh cao thanh,
904. Hoàn toàn cứu vớt chúng sanh đắm chìm.
Là Phật tử trọn niềm với Phật,
Đem hết ra tài sức độ dân;
Quản chi mưa nắng tảo tần,
Miễn cho người được hưởng chân phước màu.
Là Phật tử khẩn cầu Đức Phật,
Chẳng cầu riêng ban phúc cho mình;
Mà cầu phúc cả chúng sinh,
912. Chúng sinh không có thì mình cũng không.
Là Phật tử đầy lòng quảng ái,
Thương mọi người chẳng phải thương riêng;
Mình yên thì giúp người yên,
Mình thiêng Phật giúp người thiêng Phật theo.
Là Phật tử không keo cộ tánh,
Từ cảnh trần đến cảnh Tây phương;
Cảnh trần thì rộng tình thương,
920. Cảnh Tây phương mở rộng đường độ tha.
Là Phật tử gần xa thương hết,
Xem người như thân thiết ruột rà
Cho nên chẳng nghĩ riêng ta,
Mà là thường nghĩ suy ra đến người.
Là Phật tử đạo vui học hỏi,
Phước đức vui tìm tội lo làm;
Giàu sang danh vọng chẳng ham,
928. Chỉ ham nhập thánh siêu phàm mà thôi.
Là Phật tử luân hồi lo tránh,
Bởi luân hồi là cảnh tang thương;
Ví dù là bực đế vương,
Có ngày cũng chết không phương sống hoài.

- Là Phật tử cõi này biết giả,
Giả sự đời, giả cả xác thân;
Cuối cùng vật tán người phân,
936. Như sương ngọn cỏ, như vừng mây bay.
Là Phật tử trần ai khó gạt,
Biết trần ai là giấc chiêm bao;
Thấy vui mà chẳng vui nào,
Người càng lưu luyến càng đau khổ nhiều.
Là Phật tử không chịu dục vọng,
Chẳng để cho tâm động bất lành;
Ở nơi uế trược mà thanh,
944. Cảnh tuy hung dữ mà lành được tâm.
Là Phật tử đạo thâm sâu gốc,
Gió mưa đời khó tróc khó nghiêng;
Đúng kỳ hoa quả nở liền,
Mặc dù trong cảnh đảo điên hồng trần.
Là Phật tử chí chân chí chánh,
Tuy thân phạm mà tánh chẳng phạm;
Cho nên những việc muốn ham,
952. Hoàn toàn khác hẳn lòng tham của người.
Là Phật tử nói cười điềm đạm,
Không bao giờ có dáng kiêu căng;
Giữ gìn phẩm hạnh nhà tăng,
Trau dồi tánh nét kẻ chân tu hành.
Là Phật tử phước sanh tội diệt,
Khác hơn đời phước tiết tội sanh;
Phước sanh cho đến trọn lành,
960. Tội trừ cho đến một manh không còn.
Là Phật tử làm con có hiếu,
Làm mẹ cha tiêu biểu hiền nhân;
Vợ chồng thì vẹn ái ân,
Anh em thì vẹn cán cân nghĩa tình.

- Là Phật tử cùng tin cậy lẫn,
Chẳng đem lòng bội phản giữa nhau;
Lòng tin cậy rất quý cao,
968. Được tin cậy tất được mau công thành.
Là Phật tử không ganh tài đức,
Người hơn mình thì rất kính yêu;
Mình hơn người chẳng hề kiêu,
Thấy ai còn kém thì diu dắt lên.
Là Phật tử tiến trên công ích,
Thích việc chung hơn thích việc riêng;
Việc chung thường đặt ưu tiên,
976. Cho nên chẳng lấy việc riêng hiếp người.
Là Phật tử thân vui cho đạo,
Chớ không vui cho ảo mộng đời;
Việc đời chẳng muốn đua bơi,
Chỉ lo việc đạo cho người được siêu.
Là Phật tử độ chiều độ sớm,
Độ tại gia độ chốn am vân;
Độ thành thị, độ thôn lân,
984. Độ tâm hiền đức, độ thân no lành.
Là Phật tử tu hành sáng suốt,
Dân sáng ra, nước được thanh ra;
Ai ai cũng được hiền hòa,
Người người no ấm nhà nhà bình yên.
Là Phật tử vừa chuyên tu luyện,
Vừa làm ra những chuyện người nhờ;
Nhờ cho thân sống hiện giờ,
992. Nhờ cho hồn thác được về Tây phương.
Là Phật tử vô lường cứu tế,
Tình yêu không hạn chế một nơi;
Tình yêu khắp cả bầu trời,
Muốn cho ai cũng hết đời trầm luân.

- Là Phật tử muốn thân thiện khắp,
 Muốn hòa bình được lập năm châu;
 Nắm tay người khắp địa cầu,
 1000. Nạn nghèo nạn đói nạn đau lo trừ.
 Là Phật tử thì tư tưởng rộng,
 Vì toàn dân mà động tác ra;
 Lúc nào cũng rất vị tha,
 Lợi mình mà hại người ta không làm.
 Là Phật tử đời kham đạo vẹn,
 Mạn vô minh đã vén trống không;
 Cảnh không mê hoặc được lòng,
 1008. Tự do theo tánh đại đồng từ bi.
 Là Phật tử hành vi cao thượng,
 Cử động theo lý tưởng Phật gia;
 Giải mê khai ngộ người ta,
 Tâm hồn tự giác giác tha bao trùm.
 Là Phật tử muốn sum họp mãi,
 Cảnh ly tan đổi lại cảnh hòa;
 Tây phương thay cõi Ta bà,
 1016. Trường sanh thay cái khổ già chết thân.
 Là Phật tử xa gần kêu gọi,
 Làm hiền lành cho khỏi họa tai;
 Rán tu cho thấy bản lai,
 Để không còn bị kéo dài kiếp mê.
 Là Phật tử không hề thối chí,
 Có khó khăn đạo lý mới cao;
 Khó khăn càng lắm chùng nào,
 1024. Tu hành càng được dồi dào nhiệt tâm.
 Là Phật tử thật hâm mộ đạo,
 Tu từ trong tim não tu ra;
 Như là Phật Tổ Thích Ca,
 Cho nên khổ hạnh coi là như không.

- Là Phật tử chỉ mong giải thoát,
Ngoài ra không khao khát chi hơn;
Nếu chưa giải thoát hồng trần,
1032. Thì là Phật tử chưa ngừng sự tu.
Là Phật tử tâm thu kết lại,
Không để cho bừa bãi trong lòng;
Hồi quang phản chiếu cho thông,
Đề cho ông Chủ Nhơn Ông hết buồn.
Là Phật tử trên đường về Phật,
Dìu người này lo dắt kẻ kia;
Vui cùng hưởng, khổ cùng chia,
1040. Làm cho cảnh Phật người về được đông.
Là Phật tử muốn không ai khổ,
Nên ra tay tế độ không ngừng;
Khổ thân lo tế độ thân,
Khổ hồn lo tế độ chơn linh hồn.
Là Phật tử ngục môn chặn ngõ,
Khai mở đường Tịnh độ siêu sanh;
Cho người trường cứu an lành,
1048. Xác thân hết khổ, hồn linh hết mờ.
Là Phật tử thấy cơ tạo chóng,
Lo cho đời người mỏng số căn;
Nếu không sớm biết ăn năn,
Tất là nghiệp khổ nặng oằn kiếp sau.
Là Phật tử nhìn vào ác thế,
Đau đớn lòng như thể kim châm;
Thấy đời tai họa càng thâm,
1056. Bởi tâm thiện ít còn tâm ác nhiều.
Là Phật tử đạo kêu gọi mạnh,
Kêu cho người được tỉnh thức ra;
Có người thì mới có ta,
Vì mình hại kẻ ấy là bất công.

- Là Phật tử nặng lòng với thế,
Lo đỡ nung bát kê ngày đêm;
Nhơn sanh đời sống chưa êm,
1064. Là người Phật tử càng thêm giúp giùm.
Là Phật tử sống đùm đậu tạm,
Sống tu hành sống cảm hóa dân;
Không hề sống bám chặt trần,
Sống hồn thanh tịnh, sống thân nhẹ nhàng.
Là Phật tử lập bằng khổ hải,
Đem tử sanh đổi lấy Niết Bàn;
Ngoài vòng chi phối thế gian,
1072. Thân tâm thường được hoàn toàn tự do.
Là Phật tử tìm cho gặp Phật,
Phật tại trần, Phật đất Tây phương;
Tại trần có Phật không tường,
Thì Tây phương Phật xa đường khó mong.
Là Phật tử tấm lòng biết quý,
Sự vật không giá trị bằng lòng;
Có lòng thì mới thành công,
1080. Không lòng thì chẳng làm xong việc nào.
Là Phật tử thấp cao tại đức,
Không tại nơi tài sức nhỏ to;
Nhìn người lấy đức ra đo,
Không dùng lấy sức tài so với người.
Là Phật tử chịu đời thử thách,
Không trách người chẳng trách thiên công;
Mà thường căn dặn nơi lòng,
1088. Vàng thau muốn biết lửa hồng phải nung.
Là Phật tử thứ dung cho kẻ,
Nhưng lòng không có thể dung mình;
Trong tâm luôn có pháp đình,
Khi mình phạm lỗi đem mình xử ngay.

- Là Phật tử dùng cây thước giới,
Đo lấy mình biết tội hay không;
Luôn luôn chủ định trong lòng,
1096. Không cho ngoại cảnh cuồng nông tâm thần.
Là Phật tử nguyện vung lời Phật,
Lũ tam bành lục tặc dẹp xong;
A Di Đà Phật nắm lòng,
Quấy không còn tướng, ác không còn làm.
Là Phật tử tánh phạm lo sửa,
Sửa cách ăn thói ở thường ngày;
Sửa trong rồi sửa tới ngoài,
1104. Sửa cho đến chẳng còn sai chỗ nào.
Là Phật tử năng trau mau sáng,
Giã nhanh thì gạo trắng cũng nhanh;
Muốn cho đạo quả mau thành,
Sự tu cần phải lo hành cho mau.
Là Phật tử không ngao ngán bước,
Lấy nhiệt tâm làm thước để đo;
Muốn hoa đạo nở thơm tho,
1112. Phải năng vun tưới phải chờ thời gian.
Là Phật tử mưu toan việc lớn,
Nhưng lòng không để bận sự đời;
Sự đời là bọt nước trôi,
Chỉ lo giải quyết cho rồi mới ung.
Là Phật tử biết thân tạm giả,
Thân mình như thân cả người đời;
Sống trong ba cái tác hơi,
1120. Biết hơi khi dứt thì đời cũng tan.
Là Phật tử cầu an thế giới,
Từ Bắc Nam cho tới Đông Tây;
Không còn ai giết hại ai,
Mà người nào cũng ra tay giúp người.

- Là Phật tử khổ bươi tận gốc,
 Khổ bao sâu cũng mọc hết ra;
 Tu không cứu khổ riêng ta,
 1128. Mà tu cứu khổ ta bà thế gian.
 Là Phật tử theo đàn siêu rỗi,
 Nhứt quyết không theo lối đọa đày;
 Đọa đày lo cởi mở ngay,
 Đọa mình hoặc đọa đày ai trên đời.
 Là Phật tử mọi người như một,
 Không biệt phân dân tộc sắc màu;
 Trần lao độ khỏi trần lao,
 1136. Danh không cần biết, nghĩa nào cần ghi.
 Là Phật tử thoát ly khuôn khổ,
 Được hoàn toàn trình độ tự do;
 Chỗ bùn mà vẫn thơm tho,
 Gần nơi tội lỗi khỏi lo phạm vào.
 Là Phật tử khác nào tòng bá,
 Suốt bốn mùa màu lá vẫn xanh;
 Nắng mưa ẩm lạnh mặc tình,
 1144. Màu xanh vẫn được trọn gìn màu xanh.
 Là Phật tử tâm lành chẳng đổi,
 Nghèo cũng lành, phú quí cũng lành;
 Tâm lành trọn lúc bình sanh,
 Bỏ thân thì chịu, bỏ lành thì không.
 Là Phật tử thí công thí của,
 Thí pháp môn, thí cả mạng căn;
 Vì đời mà thí vô ngần,
 1152. Cho người mà chẳng tưởng rằng mình cho.
 Là Phật tử tu do hồi ngộ,
 Không phải tu để có tiếng tu;
 Cho nên đời khó nổi ru,
 Mặc dù đời rất muốn thu hút vào.

- Là Phật tử gặp câu Phật pháp,
N như kẻ chìm thuyền gặp được phao;
Mừng không còn biết ngàn nào,
1160. Trong lòng nhứt quyết nắm vào không buông.
Là Phật tử luôn luôn tịnh niệm,
Lóng sạch lòng cho kiến bốn tâm;
A Di Đà Phật niệm thầm,
Trong khi đi đứng ngồi nằm niệm luôn.
Là Phật tử không buồn số phận,
Vì tin nhân quả chẳng hề sai;
Xưa trông nên có trái nay,
1168. Nếu không thiếu nợ chẳng ai đến đòi.
Là Phật tử vàng thoi chẳng mền,
Chỉ mền tu cho đến đắc thành;
Mền vàng còn bị tử sanh,
Mền tu thì được nhẹ mình siêu thăng.
Là Phật tử đạo tăng chẳng thối,
Thối là phạm, tăng mới Thánh Tiên;
Thánh Tiên mới hết đảo điên,
1176. Phạm trần còn chịu truân chuyên đọa đày.
Là Phật tử trần ai quyết cứu,
Cho nên lo thành tựu đạo mau;
Tu hành chẳng nệ mau lâu,
Muỗi mòng chẳng sợ, tương rau chẳng buồn.
Là Phật tử đoạn nguồn gốc khổ,
Khổ không cho nảy ngó đâm chồi;
Tu cho hết khổ mới thôi,
1184. Khổ đời mình hoặc khổ đời người ta.
Là Phật tử lánh xa tục lụy,
Không để cho mình bị nhiễm vào;
Nhiễm vào là chịu khổ đau,
Thần Tiên cũng chẳng tài nào gỡ ra.

- Là Phật tử lội qua biển khổ,
 Vạn sự đời phải bỏ chớ mang;
 Mang thì bị đắm giữa đàng,
 1192. Bến bờ giải thoát khó toan lội về.
 Là Phật tử còn mê khó đắc,
 Nên cố tu cho giác hết mê;
 Giác thì cùng Phật đồng quê,
 Mê thì cùng quỷ ma về một nơi.
 Là Phật tử biết đời là giả,
 Giả cảnh trần giả cả mạng căn;
 Thế mà thông khổ vô ngần,
 1200. Nếu người nào để tâm thân mê theo.
 Là Phật tử không gieo kiếp giả,
 Cố gắng tu tạo cả kiếp chơn;
 Chơn tâm chơn cảnh chơn thân,
 Thật chơn bất hoại, thật chơn trường tồn.
 Là Phật tử tâm hồn vũ trụ,
 Lo tu hành làm chủ âm dương;
 Khiến sai được quỷ vô thường,
 1208. Không còn để nó dắt đường âm ty.
 Là Phật tử tu vì sanh tử,
 Sanh tử là đại sự trong đời;
 Đời không ai được thanh-thoi,
 Nếu người chưa giải quyết rồi tử sanh.
 Là Phật tử sâu thành quyết phá,
 Giải vây cho tất cả người đời;
 Cho ai cũng được vui cười,
 1216. Cho ai cũng được hưởng nơi thanh nhàn.
 Là Phật tử không màng danh lợi,
 Lợi danh không buộc trói được lòng;
 Cho nên đường đạo đi thông,
 Việc tu hành sẽ làm xong bốn nguyên.

- Là Phật tử dùng thuyền bát nhã,
Đề đi qua biển cả hồng trần;
Thuyền không chỉ chở riêng thân,
1224. Mà thuyền còn chở khắp dân Ta bà.
Là Phật tử tu là tu mãi,
Tu đến chừng được toại chí tu;
Tu cho sáng suốt hết ngu,
Tu cho thoát tục như cù hóa long.
Là Phật tử hội lòng với Phật,
Cho cả hai cùng một tinh thần;
Nước trong trăng hiện sáng ngần,
1232. Tâm trong tức có Phật Thân cảm giao.
Là Phật tử tu sao tỏ ngộ,
Thì sự tu mới độ được mình;
Độ mình rồi độ chúng sinh,
Xưa nay Phật tử một tình như nhau.
Là Phật tử biết bao ý nguyện,
Ý nguyện không phải chuyện tầm thường;
Mà là nguyện độ thập phương,
1240. Nguyện đem giải thoát thay đường trầm luân.
Là Phật tử muốn dân tích đức,
Muốn cho ai cũng dứt tham sân;
Muốn ai cũng hết ngu đần,
Muốn ai cũng có tinh thần từ bi.
Là Phật tử khuyên đi đường chánh,
Bỏ tà dâm, bỏ tánh lưu manh;
Bỏ điều hại mạng sát sanh,
1248. Ở ăn trong sạch, tánh tình hiền lương.
Là Phật tử lời thường dè dặt,
Không nói sàm, nói ác, nói gian;
Những lời trái đạo không bàn,
Dù ai có bỏ tiền ngàn ra mua.

- Là Phật tử không đua việc ác,
Mà chỉ đua tạo tác điều lành;
Đua cho thắng lũ tà tinh,
1256. Đua cho thắng được lòng mình bất lương.
Là Phật tử tai ương lo tránh,
Tránh cho mình tránh đến cho người;
Tai ương mình chẳng gieo rồi,
Cũng làm cho kẻ khác thôi như mình.
Là Phật tử tài khinh nghĩa trọng,
Trọng công bằng đời sống con người;
Tiền tài là vật phụ thôi,
1264. Không nên lấy nó mà bôi công bằng.
Là Phật tử lo tăng đạo đức,
Khắp thôn lân, khắp nước non nhà;
Trẻ cho chí những người già,
Đều là đạo đức đều là hiền lương.
Là Phật tử bạo cường tránh hẳn,
Chỉ dung hòa tránh chẳng dùng oai;
Muốn không ai áp bức ai,
1272. Mà là chỉ muốn người hay thương người.
Là Phật tử muốn đời trật tự,
Không muốn sanh ra sự hỗn loạn;
Muốn cho nước thanh nhà an,
Muốn người nào cũng thanh nhàn âu ca.
Là Phật tử nghe hòa thì chuộng,
Nghe gây thì chẳng muốn chút nào;
Người gây nhau chỉ khổ đau,
1280. Người hòa nhau mới giúp nhau vui vầy.
Là Phật tử biết vay phải trả,
Nên khuyên người chớ có nên vay;
Trả vay là cảnh trần ai,
Vì vay trả khiến đầu thai sáu đường.

- Là Phật tử nợ vương lo gỡ,
Không tạo gây thêm nợ hồng trần;
Tu cho toàn giác toàn chơn,
1288. Hết tâm mê muội, hết thân đọa đày.
Là Phật tử bốn lai quán tưởng,
Công đức đem hồi hướng Thế Tôn;
Cầu cho đạt máy càn khôn,
Cầu cho cảnh Phật Thế Tôn được kè.
Là Phật tử cõi mê quyết lánh,
Cố tu cho tâm tánh hết mê;
Hết mê cõi Phật được về,
1296. Còn mê còn mãi ử ê cõi phạm.
Là Phật tử không giam thêm kiếp,
Nguyện đời này dứt nghiệp trầm luân;
Tận tâm hành đạo tu thân,
Gian nan cũng chịu tảo tần cũng cam.
Là Phật tử chỉ làm siêu rồi,
Không làm điều tội lỗi cho mình;
Trong lòng thường muốn siêu sinh,
1304. Nên điều tội lỗi không rình mó vào.
Là Phật tử lúc nào cũng Phật,
Lòng không cho lẫn lút yêu ma;
Nếu yêu ma có khởi ra,
Trừ ngay chẳng để gây ra tội tình.
Là Phật tử tin mình thành được,
Nếu mình làm đúng mức Phật khuyên;
Tu hành hết sức cần chuyên,
1312. Giới răn chẳng phạm, giáo truyền không sai.
Là Phật tử sanh nhai đơn giản,
Không cầu kỳ như hạng thường tình;
Nuôi thân để có tu hành,
Không nuôi thân để tạo thành bất lương.

- Là Phật tử dọn đường gai góc,
 Cho người đời được bước đi suông;
 Từ phạm đến cõi Tây phương,
 1320. Dây oan hết vướng, vô thường hết kêu.
 Là Phật tử huệ nêu sáng tỏ,
 Khiến thế gian biết rõ lỗi về;
 Được ra khỏi cái rùng mê,
 Thấy nhà Tịnh Độ, thấy quê Niết Bàn.
 Là Phật tử xóm làng dạo khắp,
 Kẻ quên tu thì nhắc cho tu;
 Thế gian như thể cửa tù,
 1328. Tu như chìa khóa để hầu mở ra.
 Là Phật tử tu là tu tới,
 Tu cho thành thì mới nên tu;
 Sáu tu còn được thành cù,
 Người tu sẽ đắc đạo màu chẳng không.
 Là Phật tử định lòng như núi,
 Mưa không trôi, gió thổi không bay;
 Đứng trong bốn phía trần ai,
 1336. Trần ai không thể chuyển lay được lòng.
 Là Phật tử tưởng không chưa đủ,
 Tưởng rồi cần làm cụ thể ra;
 Làm cho rõ nghĩa Phật Đà,
 Làm cho thiết thật là nhà chơn tu.
 Là Phật tử ở đâu cũng giúp,
 Nhưng không đâu câu thúc được mình;
 Nước đâu trắng cũng lộ hình,
 1344. Nhưng mà nước chẳng buộc mình được trắng.
 Là Phật tử biết ngăn khi giận,
 Không để cho lửa hận đốt lòng,
 Lửa lòng nếu chẳng tắt xong,
 Ngàn năm tu luyện thiêu trong một giờ.

- Là Phật tử tạo cơ hoàng hóa,
Vì người mà quên cả gian lao;
Không phiền không giận không nao,
1352. Dù người đối đãi cách nào cũng vui.
Là Phật tử lấy mùi đạo lý,
Đem thay cho mùi vị thế gian;
Mùi đời dù có cao sang,
Cũng không sánh kịp mùi nhang Phật đài.
Là Phật tử lo dày công đức,
Công đức là thang bắc lên mây;
Cầu xin Phật Tổ Như Lai,
1360. Ở luôn bên cạnh hầu Ngài nghe kinh.
Là Phật tử cúi mình lạy Phật,
Không cầu xin quyền tước sang giàu,
Chỉ cầu giải thoát trần lao,
Cầu cho được đắc đạo màu độ dân.
Là Phật tử Phật Thần biết kính,
Kính Phật Thần đã tỉnh ngộ mau;
Cho nên khỏi kiếp khổ đau,
1368. Chớ xưa thì cũng thai bào như ai.
Là Phật tử xưa nay một lối,
Tu là vì muốn khỏi luân hồi;
Cảnh trần chỉ dối gạt thôi!
Sanh ra chịu khổ kể rồi chết đi.
Là Phật tử xét suy cạn lẽ,
Đời có ai là kẻ sống hoài;
Thì không nên giết hại ai,
1376. Nên vừa giúp để sống dài thêm ra.
Là Phật tử lo tha thứ trước,
Không hề lo chặt buộc trước đầu;
Biển còn đo được cạn sâu,
Tám lòng quảng đại nhà tu khó lường.

- Là Phật tử đủ phương cứu trợ,
 Cứu nạn tai, cứu gỡ tội tình;
 Cứu cho hết loạn được bình,
 1384. Cứu cho bỏ dữ làm lành như nhau.
 Là Phật tử tình bao phủ cả,
 Người nơi đâu cũng dạ xót thương;
 Muốn cho cùng được hiền lương,
 Muốn cho cùng được biết đường tu thân.
 Là Phật tử bụi trần đã giũ,
 Nhưng mà không hưởng thú tiêu dao;
 Lo đi vớt khách trần lao,
 1392. Lo khuyên bá tánh cùng nhau nên hòa.
 Là Phật tử là nhà tu niệm,
 Việc thế gian chẳng nhiệm đành rời;
 Nhưng nhìn thấy kẻ đuoái hơi,
 Nhà tu niệm chẳng thể ngồi làm thình.
 Là Phật tử muốn nhìn cảnh sống,
 Không muốn nhìn cảnh đống xương tàn;
 Muốn cho thế giới bình an,
 1400. Không hề muốn có tai nạn binh đao.
 Là Phật tử nữ nào riêng lợi,
 Lợi riêng không khỏi hại cho người;
 Muốn mình cùng kẻ đều vui,
 Lợi mình lợi kẻ cho đôi bên đồng.
 Là Phật tử ác không thể tạo,
 Những hành vi trái đạo không làm;
 Ví dù có thác cũng cam,
 1408. Không làm các việc lỗi lầm dữ hung.
 Là Phật tử chỉ từng thiện sự,
 Ác sự dù một chữ cũng không;
 Làm hiền nghèo cũng thông dong,
 Làm hung có của mà lòng bất an.

- Là Phật tử sợ mang tội lỗi,
Suy xét rồi việc mới thi hành;
 Những điều tổn hại nhơn sanh,
1416. Dù cho có lợi có danh cũng chừa.
 Là Phật tử muối dưa lây lắt,
 Miễn tấm lòng cùng Phật đi đôi;
 Thói đời đã hiểu rõ rồi,
Quyết không để nó làm mỗi yêu ma.
 Là Phật tử hiền nhà hiền nước,
 Hiền toàn dân trên mặt địa cầu;
 Không hiền riêng một mình đâu,
1424. Mà là muôn khắp nơi nao cũng hiền.
 Là Phật tử kết liên đại chúng,
 Muốn cho ai đều cũng thức tâm;
 Chừa đi các việc lỗi lầm,
Lo làm chơn chánh lo tâm đường tu.
 Là Phật tử quyết thu được đạo,
 Đạo ở trong tâm não chúng sanh;
 Tìm cho thấy mỗi đạo thành,
1432. Tìm không thấy mỗi đạo hành còn sai.
 Là Phật tử tìm ngay then chốt,
 Đạo tại tâm thì cốt tu tâm;
 Tu cho tâm hết mê lầm,
Không còn vọng tưởng việc phàm như xưa.
 Là Phật tử định chừa chừa hẳn,
 Quyết làm thì làm chẳng lơi thôi;
 Cái tâm quyết định có rồi,
1440. Đường tu sẽ được toại nơi ý nguyện.
 Là Phật tử đầu tiên cải hối,
 Kế đó là thọ giới qui y;
 Lo làm các việc từ bi,
Lo tu cho đạt đến khi trọn lành.

- Là Phật tử có hành mới hạnh,
 Hạnh chơn là nhờ tánh trang nghiêm;
 Ý lung như ngựa rấn kềm,
 1448. Tâm chuyễn như vượn lo xiềng một nơi.
 Là Phật tử sống đời thanh bạch,
 Không theo người sống cách cầu kỳ;
 Sống cho đúng đạo từ bi,
 Sống không trái phép tu trì Phật môn.
 Là Phật tử muốn hồn được nhẹ,
 Nghiệp gỡ ra không để máng vào;
 Máng vào tí nghiệp trần lao,
 1456. Linh hồn cũng bị chìm vào biển mê.
 Là Phật tử muốn về đến bến,
 Chỉ nội trong một chuyến đò thôi;
 Cho nên lo vững vàng người,
 Cho nên lo nhẹ nhàng đời gánh mang.
 Là Phật tử phải toan dứt khoát,
 Trên đường tu giải thoát mới xong;
 Lưng chùng đạo quả khó trông,
 1464. Uổng công lay lục, uổng lòng Nam Mô.
 Là Phật tử tâm Bồ Đề phát,
 Dứt não phiền, độ hết chúng sanh;
 Nguyên rằng Phật quả được thành,
 Nguyên rằng tất cả pháp lành đều thông.
 Là Phật tử thì trông gương Phật,
 Sửa lấy mình cho rất giống y;
 Giống từ ngôn ngữ hành vi,
 1472. Giống luôn đến việc tu trì trong tâm.
 Là Phật tử rất chăm đạo hạnh,
 Lo trau tâm sửa tánh ngày đêm;
 Vạy tà lo giảm không thêm,
 Chánh chơn lo tiến chẳng làm cho lui.

- Là Phật tử rất vui vì đạo,
Nghe đạo mầu khổ não đều quên;
Bạc tiền thì dễ kiếm nên,
1480. Đạo mầu nếu chẳng có duyên khó tầm.
Là Phật tử có tâm tín ngưỡng,
Nhưng mà không tin bướng nghe cần;
Biển to khi muốn đi ngang,
Nếu tin bè chuối đưa sang thì lầm.
Là Phật tử tối tâm quyết lánh,
Không đưa mình vào cảnh hang sâu;
Ví dù lộn lặn bao lâu,
1488. Cũng tìm cho gặp cảnh bầu trời thanh.
Là Phật tử tu hành khai trí,
Sự cũng thông và lý cũng thông;
Tu cho liễu nghĩa đại đồng,
Tu cho thấu suốt cõi lòng viên minh.
Là Phật tử tin mình tin Phật,
Không bao giờ để mất lòng tin;
Tin mình tu sẽ được minh,
1496. Tin nơi Đức Phật độ mình chẳng không.
Là Phật tử giữ lòng rất chắc,
Không để cho ai dặt sai đường;
Theo lời Phật chỉ hướng phương,
Cứ như thế đó mà bươn tới nơi.
Là Phật tử mặc người cười đại,
Chẳng những không buồn lại còn thương;
Thương người quá mền trần dương,
1504. Cho nên mới tưởng hiền lương là khờ.
Là Phật tử khi trợ như gỗ,
Khi như ôm con đở trong lòng;
Nhiệm đời thì nhứt thiết không,
Thương đời thì chẳng phụ lòng một ai.

- Là Phật tử chẳng sai hẹn ước,
 Làm theo lời hứa trước Phật đài;
 Rửa cho sạch bụi trần ai,
 1512. Tu cho hết kiếp đọa đày thế gian.
 Là Phật tử bốn phang gieo đạo,
 Cốt làm cho hòa hảo như sanh;
 Tạo nên thế giới bình thanh,
 Cho ai cũng được no lành an cư.
 Là Phật tử chuông từ động khắp,
 Cho giấc mê kẻ ác tỉnh ra;
 Bỏ đi tánh nết gian tà,
 1520. Bỏ đi các việc làm ra hại người.
 Là Phật tử vì đời mà gọi,
 Không vì mình mà nói đạo mầu;
 Thì lời đạo ấy mới sâu,
 Thì tình ấy mới khác câu thường tình.
 Là Phật tử phải minh ý Phật,
 Phật thì không ngã chấp như đời;
 Qua khi tế độ rồi thôi,
 1528. Lòng không tự phụ là nơi ta làm.
 Là Phật tử cho kham chánh đạo,
 Tất là mẫn sẽ tạo nên tre;
 Những lời Phật dạy cố nghe,
 Chúng sanh tức thị Phật Đà chẳng sai.
 Là Phật tử đi ngay tới Phật,
 Mặc dù nhiều quái vật cản ngăn;
 Cũng không thối bước Đường Tăng,
 1536. Ngày kia chỗ Phật chắc rằng tới nơi.
 Là Phật tử tình đời biết rõ,
 Đường họ đi khác ngõ mình đi;
 Mình thì muốn sớm thoát ly,
 Họ thì muốn được ở lý thế gian.

- Là Phật tử thấy rằng đời khổ,
Nhưng người đời cho đó là vui;
Muốn cho họ thấy khổ đời,
1544. Nhà tu cần phải đủ lời biện minh.
Là Phật tử muôn nghìn cách độ,
Độ người qua biển khổ sông mê;
Tây phương dắt chúng sanh về,
Quyết không muôn một mình kê Tây phương.
Là Phật tử một đường với Phật,
Rất từ bi cứu giúp chúng sanh;
Rất là bình đẳng hiền lành,
1552. Chẳng coi sanh chúng với mình khác nhau.
Là Phật tử ở vào hiện tại,
Tu cứu cho thế giới hòa bình;
Không riêng tu cứu hồn linh,
Mà tu cứu cả thân sinh hiện tiền.
Là Phật tử ngồi yên bao nỗi,
Trong khi đời khổ sở chập chồng;
Khổ thân sống, khổ tâm lòng,
1560. Khổ không bình đẳng, khổ không an hòa.
Là Phật tử phải ra tay giúp,
Giúp cho người hạnh phúc tự do;
Giúp người được sống ấm no,
Giúp người khỏi cảnh sợ lo bất bình.
Là Phật tử rất tin tội phước,
Không muốn người bạo ngược với người;
Muốn người đối xử tốt tươi,
1568. Khỏi ngày tội báo, khỏi đời oan gia.
Là Phật tử thật là vì nghĩa,
Vì nghĩa không vì lẽ lợi riêng;
Công bằng bác ái trước tiên,
Ấy là Phật tử thường chuyên tâm làm.

- Là Phật tử thà cam đói rách,
 Không muốn ham tiền bạc bất lương;
 Sanh nhai trong sạch một đường,
 1576. Những điều trộm cướp gạt lường không ưa.
 Là Phật tử ngăn ngừa tánh xấu,
 Từ ngăn ngừa đến nạo gạt xong;
 Cả thân khẩu ý sạch trong,
 Các điều tệ hại khỏi lòng lo âu.
 Là Phật tử lỗi đâu sửa đó,
 Ví dù là lỗi nhỏ mảy may;
 Xin người chỉ chỗ còn sai,
 1584. Sửa cho đến chẳng còn ai thấy lầm.
 Là Phật tử thấy tâm còn vọng,
 Cố luyện tâm hết động mới thôi;
 Vọng tâm có thể giấu người,
 Nhưng mà không thể giấu nơi lòng mình.
 Là Phật tử khi sanh ác niệm,
 Tự nghe như có tiếng quả răn;
 Rất là xấu hổ ăn năn,
 1592. Tức thì quyết định chặn ngăn diệt trừ.
 Là Phật tử làm như ý định,
 Trên đường tu chẳng tính đổi dời;
 Mục tiêu cố gắng đến nơi,
 Nếu nay chưa đạt thì moi cũng thành.
 Là Phật tử làm lành trọn vẹn,
 Mãn vô-minh quyết vén khỏi ra;
 Đề cho sáng suốt lòng ta,
 1600. Đường về hết lộn, cửa ra hết lầm.
 Là Phật tử xét tâm không hở,
 Quyết làm cho thấy rõ bản tâm;
 Tâm là chủ các việc làm,
 Làm Tiên làm Phật làm phạm do tâm.

- Là Phật tử nếu cảm tâm được,
Huệ cũng nên mà phước cũng nên;
Phật đài chắc chắn được lên,
1608. Tử sanh khỏi bận, não phiền hết đeo.
Là Phật tử dựa theo Phật pháp,
Nhưng tu hành luyện tập nơi tâm;
Tâm không còn sự mê lầm,
Tất nhiên Phật pháp với tâm một nguồn.
Là Phật tử đạo luôn phấn tấn,
Nhưng tùy cơ khi ẩn khi bày;
Khiến đường đạo bớt cần gay,
1616. Khiến người khác có thể quày đầu tu.
Là Phật tử đạo lu khêu tỏ,
Bằng lời lành bằng của bằng thân;
Cốt làm nền đạo chân hưng,
Cửa thiền đông chẳng kém phần chợ mai.
Là Phật tử kêu hoài đạo đức,
Đánh thức đời vật chất đang mê;
Nếu lòng đạo đức bỏ bê,
1624. Tất gây lảm chuyện tham thê trong đời.
Là Phật tử muốn người an ổn,
Không muốn gây cảnh hỗn loạn nhau;
Từ phong sớm tối thổi vào,
Khiến đời khói thảm mây sầu được tan.
Là Phật tử khổ càng thêm đạo,
Chớ khổ không thể đảo tâm tu;
Mặt mày như đã lờ lu,
1632. Nhưng lòng sáng tợ trăng thu đêm rằm.
Là Phật tử tu tâm làm cội,
Không riêng tu lời nói hình dung;
Cho nên tu được đến cùng,
Lợi danh khó dụ, oai hùng khó ngăn.

- Là Phật tử nói năng làm tướng,
 Điều để tâm suy lượng kỹ càng,
 Ngõ hầu tránh các tệ đoan,
 1640. Cho đời hiện tại, cho đàng tương lai.
 Là Phật tử thà nay chịu khổ,
 Mà được sung sướng ở sau này;
 Không ham sung sướng giờ đây;
 Kê mai một chịu đọa đày gian truân.
 Là Phật tử lòng nhân quảng đại,
 Không vì mình nở hại thế gian;
 Thường lo bá tánh thập phang,
 1648. Muốn cùng sông lạc, thác an linh hồn.
 Là Phật tử Phật môn trực chỉ,
 Biết Phật môn huyền bí siêu nhiên;
 Bước vào hết sự não phiền,
 Từ nơi thống khổ sang miền an vui.
 Là Phật tử đối người ra Phật,
 Thật hoàn toàn đi ngược phạm tình;
 Nếu không có chí hy sinh,
 1656. Thì người chẳng dễ gì thành Phật đâu.
 Là Phật tử đạo mầu biết khó,
 Nhưng tin ai cũng có thể làm;
 Nếu như dám bỏ tánh phàm,
 Tất nhiên người sẽ tu kham đạo mầu.
 Là Phật tử rất sâu tin tưởng,
 Ngày như đêm bồi dưỡng tâm linh;
 Trở nên toàn thiện toàn minh,
 1664. Để cho chư Phật với mình không xa.
 Là Phật tử phải là thật giác,
 Sự mê không tái phát nơi lòng;
 Lỗi lầm khi đó thật không,
 Hoàn toàn siêu thoát, viên thông đạo mầu.

- Là Phật tử lo thân chúng qui,
Chúng qui không thể trị được mình;
Chính mình có đủ oai linh,
1672. Để làm cho lũ tà tinh phục tùng.
Là Phật tử khéo dùng phương tiện,
Giúp cho người tu niệm được nên;
Việc lành giúp kẻ không quên,
Phật đài giúp kẻ muốn lên tột cùng.
Là Phật tử hiền hung độ cả,
Độ cho cùng đặc quả như nhau;
Chúng sanh ở cõi trần lao,
1680. Độ cho hết chẳng người nào bỏ rơi.
Là Phật tử ở thời mạt hạ,
Thấy người đời kém dạ tu hành;
Càng lo tể độ cho nhanh,
Khiến thiên hạ bớt hoành hành lẫn nhau.
Là Phật tử thời nào cũng độ,
Nhưng độ cơn tai khổ nhiều hơn;
Khổ nhiều càng độ không ngừng,
1688. Độ khi ách nước, nạn nhọn, tai trời.
Là Phật tử muốn đời hiền thảo,
Đời thương nhau, đời bảo vệ nhau;
Nhu cầu cần thiết đổi trao,
Không ai muốn đổ máu đào với ai.
Là Phật tử mau tay cứu đỡ,
Lúc nhọn sanh khổ sở nạn tai;
Khổ vì tư tưởng khác sai,
1696. Khổ vì danh lợi quyền oai tranh giành.
Là Phật tử không tranh thế sự,
Và muốn người việc dữ chớ tranh;
Dù người có lắm khôn lanh,
Cũng đừng lấy đó mà sanh hại đời.

- Là Phật tử vạch nơi phải trái,
 Để làm cho nhơn loại cùng hòa;
 Hòa dân hòa nước hòa nhà,
 1704. Hòa trong quốc nội hòa ra nước ngoài.
 Là Phật tử muốn ai cũng phước,
 Phước mình và quyền thuộc phước luôn;
 Phước khi sống ở trần dương,
 Phước sau khi thác hồn nương Phật đài.
 Là Phật tử nghĩ ngay kẻ khác,
 Không muốn gây tội ác cho người;
 Muốn mình trọn vẹn tốt tươi,
 1712. Muốn người cũng được nên người hiền lương.
 Là Phật tử rộng thương rộng độ,
 Thương không cùng, độ có đâu cùng;
 Ngày nào còn kẻ lao lung,
 Tình thương sức độ còn dùng chưa thôi.
 Là Phật tử ở đời văn vật,
 Muốn độ người việc rất khó khăn;
 Ngôn hành cần phải có căn,
 1720. Khiến người có đủ chứng bằng để tin.
 Là Phật tử gặp nghìn cảnh khó,
 Vượt cho qua đâu có dễ gì;
 Phải là thật tánh từ bi,
 Phải là thật chí tu trì mới xong.
 Là Phật tử ngược dòng thế tục,
 Đâu phải là công việc tầm thường;
 Nếu không đủ sức cự đương,
 1728. Bị đời lôi trở lại đường trần gian.
 Là Phật tử thau vàng muốn rõ,
 Đừng than van lửa đỏ hồng trần;
 Nếu không bị thử nhiều lần,
 Thì đâu chứng chắc là chân vàng ròng.

- Là Phật tử tu không nản chí,
Mà càng tu đạo lý càng ưa;
Nhu qua sông gặp đò đưa,
1736. Như trời nắng hạn được mưa xối vào.
Là Phật tử đạo cao ma khảo,
Khảo không rơi thì bảo ma nghe;
Khảo rơi ma chúng đồng phe,
Công tu như bọt nước khe trên nguồn.
Là Phật tử tròn vuông đạo cả,
Phần lớn nhờ vô ngã chấp tâm;
Sự đời đã hết nhiệm tâm,
1744. Nên đời khó gạt cho lâm tội tình.
Là Phật tử đưa mình tới Phật,
Mặc dù là cao ngất sơn phong;
Núi to đực mãi còn thông,
Cố tu nhứt định là công quả thành.
Là Phật tử tử sanh vì đạo,
Đạo quý hơn châu báu ngọc ngà;
Đạo màu của Phật Thích Ca,
1752. Là đường giải thoát Ta bà chúng sanh.
Là Phật tử chí thành chí tín,
Câu kệ kinh nhứt định làm theo;
Tấm lòng thành tín như keo,
Được sang không đổi bị nghèo chẳng thay.
Là Phật tử đường dài sức ngựa,
Việc nên hư đều ở tại mình;
Nên là do sức mình tin,
1760. Hư là vì tại lòng mình lãng xao.
Là Phật tử thì nào trách Phật,
Chỉ trách mình đi trật mà thôi;
Phật là chỉ muốn giác đời,
Phật đâu có muốn cho người còn mê.

- Là Phật tử nhiều bề đối ứng,
 Nghịch thì nhiều còn thuận ít oi;
 Nếu trong tâm chẳng thường soi,
 1768. Một cơn bất giác đủ ngòi ác sanh.
 Là Phật tử gặp lành càng tiến,
 Gặp dữ không thôi chuyên từ tâm;
 Nhờ lòng hiểu đạo rất thâm,
 Nhờ tin quả báo, nhờ ham tu hiền.
 Là Phật tử nếu kiên nhẫn yếu,
 Đòi gheo trêu khó chịu cho qua;
 Được thành Phật hoặc thành ma,
 1776. Chỉ trong giây phút chỉ xa tờ mảnh.
 Là Phật tử không tranh danh lợi,
 Lợi danh không thể xúi được lòng;
 Với điều tham những thì không,
 Với điều bố thí thì lòng có luôn.
 Là Phật tử vì đường giải thoát,
 Không vì mưu bán chất đạo mầu;
 Phàm trần, danh lợi khó câu,
 1784. Đạo mầu từ trước tới sau một tình.
 Là Phật tử tâm linh lo mở,
 Tránh thói đời cản trở đường tu;
 Không cho đời nó làm mù,
 Lấy đời làm sáng việc tu của mình.
 Là Phật tử khi sanh vì thiện,
 Diệt cũng là vì chuyện tốt lành;
 Sanh vì phước lợi chúng sanh,
 1792. Diệt là cũng bởi vì tình từ bi.
 Là Phật tử lòng vì đại đạo,
 Nhắm chúng sanh mà giáo mà hành;
 Không lo riêng phước riêng thành,
 Ấy là đường lối tu hành Thích Ca.

- Là Phật tử tạo ra phước huệ,
Không hưởng riêng mà để người nhờ;
Chẳng phân biệt kẻ thân sơ,
1800. Phước hay huệ cũng hiến cho đồng đều.
Là Phật tử luôn kêu đạo đức,
Nghe hay không cũng mặc cứ kêu;
Đồng thời gương thiện đem nêu,
Cốt làm cho khắp người đều hiền lương.
Là Phật tử gọi bươn chớ trễ,
Người đời nay qui kế nan tri;
Nếu không lấy đạo từ bi,
1808. Dễ sanh đại họa bất kỳ nay mai.
Là Phật tử đưa tay can gián,
Khi người đời bất mãn lẫn nhau;
Có hòa thì chẳng xáo xào,
Còn gây tất có cấu cào chẳng không.
Là Phật tử rất mong đời tịnh,
Nên muốn người có tính hiếu hòa;
Khiến đời sống khỏi can qua,
1816. Và khi chết khỏi đọa sa linh hồn.
Là Phật tử khuyên khôn giúp dại,
Kẻ trí không nên hại người ngu;
Người gây thân chớ gây thù,
Mạnh nên giúp yếu chớ âu đạ chà.
Là Phật tử muốn tha thứ lẫn,
Không muốn ai gây hấn với ai;
Thứ tha nhau sống lâu dài,
1824. Khắt khe nhau tất giảm ngày tồn sanh.
Là Phật tử không đành hại mạng,
Cũng chẳng gây khốn nạn cho người;
Muốn người được sống được vui,
Muốn người hạnh phúc, muốn người vinh quang.

- Là Phật tử mở đàn thông thả,
 Không muốn người đày đọa con người;
 Vì rằng nhơn loại khắp nơi,
 1832. Khác da khác nước, thân người giống nhau.
 Là Phật tử người đâu cũng thế,
 Vẫn là người không kể sắc màu;
 Phải nên đối đãi như nhau,
 Đồng câu vật chất, đồng câu tinh thần.
 Là Phật tử không phân giai cấp,
 Đối với ai cũng chấp tay chào;
 Xem mình với kẻ đồng nhau,
 1840. Minh tu thành kẻ khác tu cũng thành.
 Là Phật tử chúng sanh là Phật,
 Bởi còn mê chưa đắc vậy thôi;
 Nếu như được tỏ ngộ rồi,
 Chúng sanh tức trở nên ngôi Phật liền.
 Là Phật tử Phật truyền nhớ rõ,
 Rằng chúng sanh đều có Phật tâm;
 Nhưng vì không chịu kiếm tâm,
 1848. Thành ra cái kiếp mê lầm còn đeo.
 Là Phật tử rán leo tới mé,
 Dù từ lâu đã té sông mê;
 Nhà xưa cảnh cũ muốn về,
 Mau lên bến giác kéo bê trề kỳ.
 Là Phật tử không si mê nữa,
 Tánh si mê là lửa thiêu mình;
 Mê danh mê lợi mê tình,
 1856. Mê nào cũng khiến hồn linh đọa đày.
 Là Phật tử thường ngày lo đạo,
 Giải quyết bao khổ não trần gian;
 Khiến cho đời hết làm than,
 Được no được ấm được an được hòa.

- Là Phật tử đứng ra giáo độ,
Không thể ngồi một chỗ mà tu;
Thế gian trong cảnh rối bù,
1864. Con người đang lúc như mù đi đêm.
Là Phật tử thù hềm lo giải,
Không muốn ai gây lấy oán hờn;
Muốn ai cũng ở có nhơn,
Cho thân khỏi khổ, cho hồn được siêu.
Là Phật tử độ nhiều hoặc ít,
Không bao giờ ngờ việc độ đời;
Dù rằng gần lúc tắt hơi,
1872. Cũng còn phương tiện độ người chẳng không.
Là Phật tử đầy lòng tế độ,
Chẳng bỏ qua việc khổ của người;
Nêu người chưa được an vui,
Thì mình nhứt quyết không ngồi thung dung.
Là Phật tử việc hung khuyến bỏ,
Khuyến thế-gian lớn nhỏ làm hiền;
Làm hung không thể nào yên,
1880. Hung dân, hung nước, hoặc riêng hung nhà.
Là Phật tử hiền là việc trước,
Dân được hiền thì nước được an;
Nước hiền dân khỏi làm than,
Nhà hiền thì cả họ hàng đều vui.
Là Phật tử khuyến người hướng thiện,
Dù gặp cơn nước biển dân loạn;
Cũng đừng làm việc ác gian,
1888. Nên làm lành để bớt đàng thâm thê.
Là Phật tử thấy mê cứu tỉnh,
Thấy khổ thì đem cảnh vui cho;
Đói thì lo giúp được no,
Rách thì lo giúp đỡ cho ấm lành.

- Là Phật tử tu hành tích cực,
 Sẵn lòng lo hạnh phúc nhơn sinh;
 Xác thân cho đến hồn linh,
1896. Cả hai phương diện tận tình giúp cho.
 Là Phật tử không lo riêng sống,
 Đạo hay đời đều cũng lo chung;
 Cùng người chung hưởng thung dung,
 Cùng người chung chịu lao lung khổ nân.
 Là Phật tử an bang tế thế,
 Bằng phương châm mưu kế nhơn từ;
 Không làm trái đạo nhà sư,
1904. Cứu nguy nước được, cứu người khổ qua.
 Là Phật tử là nhà tích thiện,
 Không bao giờ tạo chuyện bất lành;
 Mặc dù giữa cảnh ác sanh,
 Vẫn làm việc thiện, vẫn thanh được lòng.
 Là Phật tử thật trong hết cặn,
 Dù khuấy lên chẳng bọt được tâm;
 Trong khi hành đạo huyền thâm,
1912. Tuy nhiều đụng chạm không làm hoại hư.
 Là Phật tử cũng như viên ngọc,
 Mài giữa nhiều màu sắc càng tươi;
 Khó khăn chẳng những không lùi,
 Mà còn tiến mạnh hơn hồi trước kia.
 Là Phật tử không lia mối đạo,
 Như cầm chèo mà lạo qua sông;
 Buông chèo thuyền ở giữa dòng,
1920. Còn buông mối đạo thì không thoát trần.
 Là Phật tử phạm thân Thánh tánh,
 Thế mới là chơn chánh đường tu;
 Tiếng đời không thể nào ru,
 Lúc nào cũng vệt gút mù trần gian.

- Là Phật tử tuy mang xác tục,
Nhưng mà không ô trược tâm lòng;
Thật là giá sạch tuyệt trong,
1928. Màu đời khó nhuộm, bụi hồng khó đeo.
Là Phật tử khó xeo cho ngã,
Có thể đem núi đá ví vào;
Tu hành trước cũng như sau,
Không thay đổi hướng, chẳng nao núng tình.
Là Phật tử nên hình phải chạm,
Có khổ lao mới đáng an vui;
Đừng buồn những cảnh ngược xuôi,
1936. Nếu tu thành để cõi người hết lâu.
Là Phật tử muốn cầu đắc đạo,
Không kiên tâm khẩn đảo luống công;
Trồng cây gần lúc ra bông,
Bỏ đi chẳng tưới cũng không nên gì.
Là Phật tử cố trì chí mãi,
Tu chừng nào được giải quả căn;
Lỗi lầm thì cố ăn năn,
1944. Chông chênh thì cố ban bằng đi qua.
Là Phật tử thiết tha cõi Phật,
Nơi hoàn toàn bất diệt bất sanh;
Cho nên cố gắng làm lành,
Quyết lòng niệm Phật tu hành sớm khuya.
Là Phật tử bên kia bến giác,
Ấy là nơi ký thác linh hồn;
Ngoài vòng chi phối càn khôn,
1952. Không chịu kiếp nhốt chôn cõi phàm.
Là Phật tử không làm đọa kiếp,
Cố tu cho thoát nghiệp hồng trần;
Hồng trần là chôn mê tân,
Quyết tu cho hết bị thân luân hồi.

- Là Phật tử một lời nguyện chắc,
 Lấy hoại thân đời bất tử thân;
 Cùng chư Phật hưởng trường xuân,
 1960. Không già không bệnh không thân chết đeo.
 Là Phật tử quyết theo tốt đạo,
 Nơi nhiệm mầu Phật giáo đã truyền;
 Hoàn toàn siêu thoát trần duyên,
 Xưa nay đã có vô biên người tâm.
 Là Phật tử qui tâm làm một,
 Không để lòng rời rạt lao chao;
 Tuy đời có lắm sắc màu,
 1968. Nhưng mình thì chỉ sống nâu một đường.
 Là Phật tử hướng phương chẳng đổi,
 Trên đường đi nhiều lối mặc tình;
 Tu hành một dạ kiên trinh,
 Niết Bàn là chỗ gọi mình không quên.
 Là Phật tử quyết nên như Phật,
 Dù hy sinh đến mực độ nào;
 Miễn là ra khỏi trần lao,
 1976. Là nơi chôn xác đã bao nhiêu đời.
 Là Phật tử nhắm nơi giải thoát,
 Lánh xa đường đọa lạc xích xiềng;
 Cho nên học đạo Phật Tiên,
 Không theo học thứ ảo huyền thế gian.
 Là Phật tử rộng đàng lớn việc,
 Đàng từ bi, việc dứt luân hồi;
 Trong lòng còn chút lời thôi,
 1984. Tất hai điều ấy không rời được đâu.
 Là Phật tử đạo mầu muốn đạt,
 Nếu thiếu lòng tự giác khó trông;
 Dốt thì phải học cho thông,
 Mê thì cố tỉnh cho không còn lầm.

- Là Phật tử trì tâm hôm sớm,
Cho đến khi hết nợ nần lòng;
Nhu trắng sáng giữa trời không,
1992. Như gương soi mãi vẫn trong một màu.
Là Phật tử càng trau càng tỏ,
Càng gian lao càng rõ chí tu;
Không hề giảm sức công phu,
Không hề giảm tánh đại từ đại bi.
Là Phật tử chết vì tế độ,
Sống cũng vì giác ngộ nhơn sanh;
Sống vì lành, chết vì lành,
2000. Thật tu đại độ, thật hành đại bi.
Là Phật tử phạm vi rộng lớn,
Không vật chi so sánh cho bằng;
Cứu dân độ thế vô ngần,
Đem sanh tử đời Niết Bàn cho dân.
Là Phật tử không ngừng việc Phật,
Nếu thế gian còn một kẻ phạm,
Cũng còn lo độ cho kham,
2008. Quyết không để một ai giam trong trần.
Là Phật tử việc phân sao hết,
Nói không cùng và viết chẳng cùng;
Tu hành là dạ thí chung,
Ban vui cứu khổ do lòng từ bi.
Ấy là những hành vi thường sự,
Đối với hàng Phật tử xưa nay;
Cuộc đời dù có đổi thay,
2016. Từ bi nhà Phật chẳng phai tấm lòng.
Độ bá tánh chẳng trong một lúc,
Cứu thế gian đến phút cuối cùng;
Người đời làm dữ làm hung,
Nhưng nhà Phật tử thí chung làm hiền.

Lúc nào cũng lo khuyên đạo lý,
Buổi loạn ly càng chỉ đường tu;
Giải hòa các mối hận thù,
2024. Xây nền hạnh phúc, tạo câu hòa bình.
Kêu thế giới đồng tình cứu trợ,
Khuyên người đời rộng mở từ tâm;
Cùng nhau quyền lợi chẳng xâm,
Cùng nhau giúp đỡ áo cơm đủ đầy.
Tâm hồn được thanh bai sáng suốt,
Thân sống không trói buộc khổ đau;
Trong trần mà chẳng trần lao,
2032. Ấy là Phật tử lúc nào cũng mong.
Vấn tất có mấy dòng đã kể,
Dùng bút nghiên không thể cạn lời;
Đây xin nhắc lại người đời,
Nhớ rằng Phật tử là người từ bi.

THANH SĨ.

Ghi chú:

(1) ‘trước’ (từ Hán Việt): dính chặt, không thoát ly được.

(2) ‘thẳng bằng’: không cao thấp lồi lõm,
có bản ghi ‘thẳng bằng’ nghĩa là vững vàng.